

MARKÓ BÉLA

Buborék

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Az volt a valódi rendszerváltás.
A tangóharmonikák lemészárlása.
Pedig ma is fáj értük a szívem,
ha néha eszembe jut, hogy esténként
még sokáig felsírtak itt-ott néhányan,
akik életben maradtak.

A letartóztatott szaxofonok hallgatása,
mint amikor a fekete táncosnők
kinyújtott lábbal megpihennek
egy kényelmetlen széken.
A hirtelen hatalomra került
elektromos gitárok diktatúrája.

Az egyetlen igazi forradalom.
Az egyetlen zsarnokság, amelyet
máig érdemes volt elviselni:
John, Paul, George és Ringo
a sárga tengeralattjáró
parancsnoki tornyában.

Igen, tudom, John már rég megérkezett,
és valahol partra szállt George is,
de mi azóta is itt vagyunk
a sárga tengeralattjáróban,
amely soha nem fog végleg elsüllyedni,
hiszen úgymint ott alszik minden éjszaka
a Mariana-árokban, és onnan is
felhallatszik különös zenéje.

Ömlik megállíthatatlanul,
mint golyóütötte sebből a vér.
Csak Pepperland az elfogadható rémuralom.
A szólógitárok hatalmaskodása.
A ritmusgitárok kitartása.
A lánctalpas basszusgitárok várakozása.
A dobverők halálos sortüze,
ami újra meg újra életre kelt minket.

Ám a barátomat nem támasztja fel
ez a fegyverropogás, mert ő is
ott volt a kivégzőosztagban
azokkal, akik leterítették
a Kék Duna keringőt
és a kipirosított győzelmi indulókat.
Tizenhét évesen belázasodott
a gitár forró húrjaitól,
amelyek egyfolytában izzottak,
mint a fűtőszálak egy villanyrezsóban,
és többé nem ment le a láza.

Jár-kel a sárga tengeralattjáró
 a sziklafalba belefejelő hegyipatakban
 vagy a Feketeügy lassú vizében,
 az Oltban, a Marosban,
 a Szent Anna-tó sötét hullámaiban,
 míg állnak a parton a sűrű aljnövényzet
 között az örökös félhomályban
 a Beatles-frizurás keserűgombák,
 róka-gombák, őzlábgombák,
 egy-egy gyilkos galóca is.
 Figyelnek minket szakadatlan.

Mint egy vízre bocsátott hatalmas gitár,
 lebeg a sárga tengeralattjáró,
 aztán óvatosan alámerül.
 Buborék van a fejünk fölött,
 akár egy képregényben,
 de nincsenek szavak benne,
 csak színes hangjegyek.

Itt járt John, itt járt Paul, itt járt George,
 itt járt Ringo is köztünk,
 itt járt a sárga tengeralattjáró,
 nem tud elsüllyedni,
 ez az egyetlen forradalom,
 amely egy fél évszázada
 kószolgatja saját gyermekeit,
 és mégsem bírja felfalni őket.

Be vagyunk zárva ide.
 Tolongunk a periszkóp körül.
 Próbálok odajutni én is.
 Hátha meglátom Isten
 gombafrizurás arcát,
 amint lépdél felénk a vízen.
 Mégis visszajöttél, mondom,
 nem változtál semmit.

